

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 183.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000773888/facsimile.pdf> (tilgået 02. december 2021)

Anvendt udgave: Martin Luther

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

sterede derhenne i Krogen. Og havde han ikke Ret til at lee den Mand? — — Ha, ha, ha, ha, — ha, hah — —
Martin styrtede bevidstløs med et Skrig til Jorden.

Den 1. Maj om Eftermiddagen skulde Martins Fader ankomme til Klostret, — det var bleven Prioeren meldt. Han vilde komme selvtyvende, til Hest, sammen med en Del Venner og Bekjendte fra Mansfeld, forat overvære Sønnens første Messe Dagen derefter.

Martin havde overvejet frem og tilbage i lang Tid, om han turde see sin Fader, før Messehandlingen var overstaaet, eller om han ikke hellere maatte vente dermed til bagefter. Endelig besluttede han sig til at spørge Prioeren, og da denne saae, hvor urolig Sagen gjorde Martin, blev det bestemt, at Mødet mellem Fader og Søn først skulde finde Sted, efter at Messen var holdt.

Det gav Martin i Øjeblikket nogen Ro, men fremkaldte tillige den Slappelse hos ham, som det gjerne volder, at opgive eller opsætte noget farligt.

Thi han følte det som noget næsten uoverkommeligt, dette Møde. Det var nu toogtyve Maanedes siden, han havde seet sin Fader, og Grunden var Faderens Vrede imod ham. — Men Grunden til Martins Angst for Faderen var altsaa ikke blot dennes Vrede, nej, men det, at ligesaa langt som Martin kunde see ind i sig selv, maatte han give sin Fader Ret; al den Lidelse og Skuffelse, han selv havde oplevet her i Klostret, gav jo tilsyneladende Faderen Ret. Og dog kunde og turde Martin ikke vedgaa det for sig selv eller give det Medhoid — i samme Øjeblik faldt det jo sammen for ham, — alt det særlige, han troede paa og skulde tro paa efter sit Munkeløfte, sit Præsteløfte: alt det *særlige*, som han havde lovet og besvoret her i Klostret; — havde hans Fader Ret, og troede Martin derpaa, da var han uværdig til at foretage den hellige Handling i Morgen; som en Løgner, en Bedrager overfor Gud og den hellige Orden, han tilhørte, skulde han da træde frem for Altret. Hans Fader *havde* derfor ikke Ret, — det kunde og maatte han ikke have!

Martin sad her inde i sin Celle og læste og læste i sit Missale, skjønt han forlængst kunde det udenad, — men